

eksistere. Det ærede Medlem for Ribe (Busk) skal jo tale herefter, jeg kan love den ærede Konseilspræsident, at han neppe vil faa Lov at dø i Synden. Nej, vil man skride til en Omordning, selv om det er med Ulyst, maa det være i Overensstemmelse med Grundlovens § 32, thi det vil dog i Gennemsnit være saaledes, at jo flere Indbyggere der er, jo flere Vælgere vil der ogsaa være. At Tallene ikke følge absolut proportionalt med hinanden, er der ingen af os, der paastaar, men det Taleksempel, den ærede Konseilspræsident anførte, og som vel nok er det, som viser Proportionaliteten slettest, er ikke imponerende, og allenfals er det ikke saaledes, at det paa nogen Maade kan udlette Forskellen mellem 50 og 11. Jeg skal nu ikke udtale mig imod, at det kan være naturligt, at Landkredsene ere lidt mindre. Vi Byrepræsentanter tale ikke særlig for Byerne uden Hensyntagen til Landet, der er nogen, der har Lyst til at paadutte os dette. Jeg har ikke noget imod, at det, jeg citerede, som staar i Grundloven, ændres til, at Landkredsene blive noget mindre, blot der sker noget, der kommer i Nærhed af Retfærdighed; og kunne vi komme til de af mig nævnte Tal, 20 à 25,000, kunde de maaske nok med god Villie komme ind under Begrebet 16,000. Men nu blev jeg i højeste Grad imponeret i Gaar over, at den ærede Finansminister siger — jeg har det ikke ved Haanden, men skulde jeg tage fejl, haaber jeg, man vil rette mig, thi jeg ønsker ikke at gaa videre paa et galt Fundament —, at det snart vil vise sig at være et uafviseligt Retfærdighedskrav, at man giver Byerne noget, der svarer til deres Indbyggerantal og stiller dem lige med Landet. Jeg ved ikke, hvorledes det skal rime sammen med den ærede Konseilspræsidents Udtalelser, ihvorvel den ærede Finansminister mente, at det nok kunde rime sammen. Det forekommer mig, at man med en Variation af en gammel Vending kunde sige, at de to Ministre om det uvæsentlige ikke vare uenige og om det væsentlige ikke vare enige. Men jeg haaber imidlertid, at det er Finansministeren, der paa det Punkt er den stærkeste.

Maa jeg endnu blot til Slutning gøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem for Ribe (Busk). Jeg glemte at gøre den før, da der var Tale om de forskellige Partier og om at falde hinanden om Halsen. Der er ingen af os, der til syvende og sidst ved, hvad det er for Partier, der have leveret Kontingentet til det Stemme-

antal, med hvilket vi sidde her i Tinget, og jeg vil oplyse, at af de 2,953 Stemmer, som jeg har faaet, er der i alt Fald en socialistisk Stemme, idet en Vælger har meddelt mig, at han vilde stemme paa mig, medmindre der blev opstillet en socialdemokratisk Kandidat. Det er muligt, at der er nogle flere — mange tror jeg nu ikke, det er —, men det er jeg ganske uskyldig i. Og jeg føler mig særlig uskyldig derved, at er der nogen Folketingskandidat, der ikke har ladet noget som helst Spørgsmaal ligge og ikke har undladt at udtale sin Mening om de forskellige Punkter med Skarphed og Bestemthed, er det sikkert mig. Naar han saa alligevel vil give mig sin Stemme, er det enten, fordi han tror, at han kan komme Ministeriet til Livs ved at bidrage til, at der ikke bliver genvalgt en Venstremand, eller ogsaa, hvad jeg anser for nok saa rimeligt, at han anser mine Udtalelser under Valgkampagnen for at have været saa overmaade fornuftige, at endog han har kunnet slutte sig dertil. Som sagt, det er muligt, at jeg har faaet socialistiske Stemmer, men jeg regner for saa vidt disse Stemmer for at være lige saa gode som de mange andre, der have sat mig ind i Tinget.

Formanden: Folketingsmanden for Maribo Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Reventlow: Jeg vil tillade mig at henvende et Par Ord til den ærede sidste Taler. Den overlegne Tone, som det ærede Medlem paatog sig, forekom mig at være af meget liden Ægthed. I de Ord, han henvendte til mig, tror jeg dog ikke, han paatog sig denne Overlegenhedens Tone af den Grund, at han mente, han selv havde Ret, men jeg tror, han paatog sig den, fordi Samvittigheden bed ham, og han følte, at hvad han i sit forrige Foredrag udtalte, var noget, som man i alt Fald ikke havde kunnet vente af en Mand med det ærede Medlems Fortid. Det ærede Medlem sagde til mig, at jeg havde misforstaaet ham. Det har jeg ikke. Og han sagde ogsaa, at det undrede ham ikke, at jeg ikke havde kunnet forstaa ham. Jeg har ikke misforstaaet ham, og jeg beder det ærede Medlem om at gribe i sin egen Barm, thi det er ham, der ganske har misforstaaet, hvad jeg har sagt. Jeg har ikke sagt, at han havde udtalt en Kritik over Landstingsvalget. Det, jeg har anket over, er, at Kongevalgene til Landstinget af det ærede